

From: Baruch Taub baruchtaub120@gmail.com
Subject: Parsha Shiur
Date: 1 Feb 2022 at 8:07:09 PM
To: Rabbi Taub baruchtaub120@gmail.com

PARSHAT TETZAVEH 5782

1. שם משומאל שמות פרשת תצוה וזכור שנה תרעו.

במד"ר (פ' ל"ח) זהה הדבר אשר עשה להם לקדש אותם לכהן לי, ה"ד לעולם ה' דבר נצב בשמיים וכו' אל תאמר בשמיים אלא כשמיים שם שמתחלת גזר ונעשה שם אפ' דבר שדברת לקדש את אהרן ואת בניו קיים לעולם וכו' לכך נאמר זה הדבר. נראה שהמדרש הוקשה לו הלא אמרו ז"ל (ספר פ' מטות) כל הנביאים נתנבאו בכיה מוסיף עליהם משה שנתנבאו בכיה ובזה הדבר, וביאר מהר"ל בגור Ari' שהדבר היא נבואת התורה שהיא נצחית אבל בלשון מה היא נבואת לשעתה, וא"כ מצות מלאים שאינה נוגגת לדוחות אלא מצוה לשעתה איך כתיב בה זה הדבר, ע"כ פירוש המדרש שלא על הקרבנות קאי אלא על קדושת אהרן שקיימת לעולם, וזה שמשם"ס לכך נאמר זה הדבר. והנה עוד שם במדרש ד"א וזה הדבר ה"ד קחו עמכם דברים זש"ה ארץ בנקיוון כפי וגוי לשםיע' / לשםוע' בקהל תודה וכו' א"ל דברים אני מבקש שנאמר קחו עמכם דברים ושובו אל ה' ואני מוחל על כל עונותיכם ואין דברים אלא דברי תורה וכו' אמרו לו אין אנו יודען אמר להם בכיו והתפללו לפני ואני מקבל וכו'. ואין מובן מה שירץ זה לעניין הפרשה. יש לפירוש נמי שבא לתרץ הדקוק הב"ל שמצויה שהיא לשעתה לא יצדיק בה לשון זה הדבר, ע"כ פירוש מצות חינוך הוא לעולם. והיינו דהנה כבר אמרנו בשם הרה"ק אדומו"ר הרב ר' בונם צילה"ה דתשובה אינה טלית אלא אדם שנפל מן הגג ונשבתו כל עצמותיו, עכ"ד, ופירשנו דתשובה אינה כמו טלי עלי הבגד שנשאר על הבגד שמו הראשון אלא שנעשה מתוקן, ותשובה אינה כן אלא יהי' קצתו שנולד ומתחיל מחדש והימים הראשונים יפלו, והיינו הר שאמור כדי שנפל מן הגג שנשבתו כל עצמותיו ולא נשאר לו כלום, וע"כ מצות תשובה היא להתחיל לגמרי מחדש וצריך להתחזק מחדש לעובודה. וא"כ מצות תשובה שהיא להתחיל מחדש שהיא בתadmot חינוך אהרן לעבודת הכהונה, נרמזה בלשון זה הדבר שהרי זה נוגג לעולם. וזה קחו עמכם דברים וכו' אין דברים אלא דברי תורה, כי תורה היא לעולם התחדשות, כאמור ז"ל (עירובין נ"ד ב) מה דעתך כ"ז שהתינוק משתמש בו מוציא בו חלב אף דברי תורה וכו', וע"כ מברכין נוטן התורה ולא נתן כמו שהגיד כ"ק אבי אדומו"ר צילה"ה משום דעתנית התורה היא תמידית, ונובעת בכל עת חדשות,

2. אמת ליעקב שמות פרשת תצוה פרק כח פסוק כח

(כח) ולא יזח החושן מעל האפוד.

הנה בגמרא [יומא דף ע"ב ע"א] איתא: אר"א המדייח החושן מעל האפוד לזוקה. והנה אר"ל [זבחים דף פ"ח ע"ב] דכל בגדי יש לו סגולה אחרת לכפר עון, והיינו האפוד מכפר על עבודה זרה, והחושן מכפר על עיוות הדין. ולכאורה איזה שיקות יש בין זו לזו [עד שאסור להזיח הישרות, וכמ"ש] כרבינו נסים גאון [בಹקדמתו על הש"ס] דעבודה זרה היא מצוה שכילת,

6 שהיא כנגד שירות השכל. אבל מצינו עוד [לעיל ד' פ"ד ברש"י] שאהרן זכה לחושן מפני ששמח בלבו על גודלות משה, ונמצינו למידין מזה דישירות השכל אינה אלא אם האדם הוא בן מדות נקיות, ודוחק בהה כי הוא כלל עמוק בעבודת ד'

(3) ודרך אגב יסנו נזכר מכ סמג'ין

אלה וצ'רכו

(3)

בגטלו הטעויים דגבי חז"ל חסר מקוינס
בזוכ"ק, טלח נחל שמו של מסלע"כ
נפרצת חלוב, שכיוון שהמלר לחדר חטף הטען
כשביקש כפלך עזoor כלל ישראלי "מחני נח"
מספרך לחדר כתבה", נתקיים הדגר כפרשת
וז, ולכחוורה קשב לפרכז שכונת כוח
לעומת, כי כריי בדנויות מהלו מסר ממכ
רדיינו נפשו עזoor כלל ישראלי, נתקבז סליחת
עכוינס, עד שהמלר חס חזה חטף חטף ולחס
לhin מחני נח, ולמה יגיט לו קנס ועונש עזoor
וז. אך נחלמת כפרשת מתחילה ולחפה
חלוב, ולחמו חז"ל כי בלשון ולחפה יסנו לו
ויז' כחיכול ופירוטו כוח חי וחתכה,
שכוביכול כקג"כ חומר חי ולחפה זיהד.
והנה כזס של הלאס כוח בשורש וכמאות
של כחדס, וכמו שגיירנו נפרצת שמות,
וכחן נחלמר לו ליווי זכ נלי זס, רק שנעטב
ממכ רדיינו גטל לכמהו וכשורש, ולה כי
כחן חי מחליך של זס, כי כזס כוח מכות
בחדס, וכשהלוי כוח לנכזס חי זוכ בשורש
של כחדס חכל יס כחן לחפה מחליך
במפסקת, וכחן נצניל כמסירות נפש של
ממכ רדיינו, שנintel חת תלמידותו למגלי ולחמלר
ולחס hin מחני נח, זוכ שיכי מקודר למגלי
חיל במקור, ולה יכ"י זום מחליך במפסקת,
חי נח מחליך של זס, זהה שנחלמר ולחפה
תזה. אז זהה גאנזיות הלי עולה

(4)

ושכני בתוכם

מעלת ההתבוננות - השוראה השכינה היא מינך חדש ביצים

שכל טוב נקנה על ידי חכמה בינה ודעתי. חכמה, היא מה שלומדים מахוריים. בינה, הוא מה שמתובנן מעצמו. ברעת, ישן שני קדשות. והראשון הוא תוצאת החכמה והכינונה. כשרורהה בעיני או שומע באוגני מאחרים, או כשמחזרש דבר מעצמן ^{תעכיזו} קומה דעת וידיעת. אבל דעתה זו רפיה היא אצלן, כיון שאינה חושית. רק לאחר התבוננות עמוקה ומוסדרת, ואחריו זמן רב, מתישבת הדיעה כלבב. וקומה לה שכינה מנגע מה התבוננות בעשיית המשכן כדי להשוראה שכינה בישראל. כאמור "ישכני בחוץ בני ישראל והייתי להם לאלקיים", וידעו כי אני ה' אלקיים אשר הוציאו אומץ ממצים לשכני בחוותם" (שםoth כת מה טז). הגע עצמן: המוני בית ישראל שערכו בפרק עבדות עבר בחומר ובלבנים, ויזעקו ותעל שועתם אל האלקיים, ושלח לתוכם את משה בחידד לפודתם, "ויאמן העם כי פקר ה' את עמו". ואחריו כך הכה לעיניים את מצרים בעשור מכות עד שנגט המצרים החרו שאיבצעו אלקיים היא, ונכבד בפרעה בכל חילו בית סוף, "ירידעו מצרים כי אני ה'". ומכל שכן ישראלי מאמינים בני מאמיעים הנושאים על כנפי נשרים, שהחדר באיבצע ואמרו: "זה אללי". וודין היהת השורה להם דעתה, שה' הוציאו מארץ מצרים: שהרי שהשיות הגדית להם של נאמר במפורש: "עוב ויזעום כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים" (שםoth טז). ונראה, שאף דעתה חדשה זו לא השתרשה דיה, שכן במעמד הר סיני גילה ה' כען בכורו ויזא קול ה' בכח קול ה' בהדר, ושמפו כלם מפי הנברדה "אנכי ה' אלך אשר הוציאתך מארץ מצרים מבית עבדים!" אין דעתה נעה מזו, שכן אחריה פקפק. שהרי בטרם גולה נאמר למשה רכינו "זה לך האות כי אנכי שלחתך, בהוציאך את העם ממצרים תעבדך את האלקיים על ההור הזה". הינו, שכולם יגידו למעם נבואה וישמעו באוגנים מפני הבבורה, נבואה חותשת כל כך, שבקשו "אל דבר עמו אלקיים פן נמות". והנה, לאחר מעמד הר סיני הצעתו לעשות את המשכן, ועודוע - יידעו כי אני ה' אלקיים אשר הוציאו אומץ מארץ מצרים! ועד כת, כלום לא יידעו זאת? שמא אמר, שיש כאן הבהה אחורית:

"אשר הוציאו אומכם - לשכני בתוכם", הינו דעתה שהשכינה היא תכלית יציאת מצרים, הרי אף זאת ידעו מכבר. שהרי בך' לשונות של גולה נאמר: "וְהַצָּאֵת אֶתְכֶם... הַצְלָתִי... וְגָלָתִי... וְלֹקְתִּי אֶתְכֶם לִי לְעֵם וְהַיִתִי לְכֶם לְאֲלָקִים". הרי, שאף זאת ידעו!

אלא ודאי מוכח מכאן, שכן גבול וקץ לביטוט הדעתה וככל שהיא יותר חזותית הריה מושורת יותר. דעתהacha אחת היא, שהקב"ה הוציאנו ממצרים להיות לנו לאלקיים, וידעוה אחרות כאשר אנו רואים את השוראה השכינה בתוכנו בגלויה ובפרוסות ובכבוד שאין כמותו בעולם. בעשרה נסים תדיירים, במעמד אש וענן ובערפל טהור, בקול מדבר מבין הכרובים ובקרובנות העולמים לרוח ניחות.

^{תעכיזה} ואף כהיום הזה, בגלות המרה שאנו מצויים בהסתור פנים זה אלפיים שנה, עליינו לזרע שכל מקום שגלי שכינה עמהם, שכינה היכא שוריא בכוי כנישטא דשפי מדוכתא ויתבא בנחדעה (מגילה כט) בגלות אדום הייתה השכינה שוריה בישיבות בכל, וכשהתבו מרכז התורה שם נבנו צופרת ובسفוד ונגלת השכינה עמם לד' אמות של הלכה שיש להקב"ה בעולמו, וכיום שאנו בגלות בארץינו הקדושה תי' השכינה שוריה בישיבה. אוחב ה' שעריט המצויים בהלכה מכל משכניות יעקב ועשרה שעוטקים בתהו שכינה עמהם - אבל מפרשנו נמצאו למדים, שכך שנעטף להתבונן כוה בראיה חותשת כך תקנה הדעתה בנפשנו, ואין ערך והשווה בין דעתה מושכלת להרגשה מוחשית. על כן עליינו להתנגד בישיבה בכבוד ובਮורא גורל כמו בבית המקדש ולהשריש דעתה זו בלבנו - ואשרי המשכיל ומכין ומרגיש זאת!